

Luk.2:1-20, Julnattsmässa 121224

Vi har fått barn inatt, hela världen har fått ett barn i natt. grattis får man väl säga, är det inte fantastiskt. Det blev en pojke, i år igen, får vi kanske tillägga. .

O, vad jag älskar den här bilden. Barnet som föds i krubban, bland djur och boskap. Men kanske har vi blivit så vana vid den, att vi ibland nästan har glömt vad den egentligen betyder.

Barnet som föds i krubban, visst skulle man kanske vilja önska den en bättre start i livet än ett stall. Visst skulle man vilja önska många barn en bättre start i livet. Men nu blev det ett stall, och det har nog sina poänger. Ja när Herodes går omkring i sina salar i palatset och vaktar sin makt. Så säger Gud, det finns en annan slags makt, just nu ligger den nyfödd i ett stall. Ett barn är det, ett alldeles riktigt barn är det.

Ja, o, vad jag älskar bilden, när vi människor tror oss veta vad som är rätt och fel, starkt och svagt, makt och lydnad. Då håller Gud fram ett barn, ett nyfött barn. Tanken slår volter, den gör ofta det, både inför det som är nyfött, men också inför det nästan obegripliga. Gud som ett barn, Gud som... värnlös...? Förunderligt och märkligt, det är vad det är...

Vi vet att barnet växte upp till en man, barn gör det,

-dom växer. Men än så länge är det ett barn, i natt är det ett nyfött barn.

Så när vi ställer våra frågor, när vi längtar efter Gud, då håller han fram ett barn. Här är jag, i alla fall i natt. När vi förfasar oss över klusterbomber över Syrien, -då håller Gud fram ett barn.

Det får inte bomberna att vända tillbaka till flygplanet. Men det säger, makt är inte alltid vad ni tro. Styrka är inte allt det ni tror ha lärt er. -det handlar om kärlek! -Det handlar om att värna livet! Det sköra livet, det utsatta och det svaga...

Det är där jag är, säger Gud, och i natt håller hon fram barnet framför oss, det är där jag är säger hon...

Det är ofta man inser att det egentligen inte är mycket man begriper. Men jag älskar, jag bara älskar att få tro att det kan vara sant.

Ja vi har fått ett barn i natt, och den makten har det barnet som alla barn har. Makten som får våra hjärtan att mjukna. Det är makten att vilja det som är gott, som kan bli gott. Det är makten som väcker vår vrede mot det orättfärdiga, och som kan väcka vår kärlek till det utsatta. Den makten har han. Men inte makten att tvåla till, att hota och att trycka ner.

Lyft upp Jesusbarnet ur krubban skriver Vibeke Olsson.

Lyft upp Jesusbarnet ur krubban
känn hans kropp mot din
den mjuka babyhuden
som ännu inte förhärdats
ögonen ännu utan blick
ljusskygga efter moderlivets mörker
hans tandlösa mun
som trevar efter ditt bröst
det tunga hjälplösa huvudet
med den sårbara fontanellen.

Känn honom i din famn.

Du kan hålla ömt
Eller tappa honom i golvet
han har anförtrott sig åt dig
så känn hans ord mot ditt hjärta
han har anförtrott dem åt din mun
glöm det aldrig
han har anförtrott sig åt dig.

Du kan hålla ömt
eller tappa honom i golvet
-det hårda kalla stengolvet.

Han har anförtrott sig åt dig, skriver Vibeke Olsson. Liksom alla barn anförtror sig åt andra. Gud har anförtrott sig åt oss.
Och är det inte så, att vårdar vi honom inte, så försvinner Gud ifrån oss, i all fall blir Gud något annat än det Gud är.
Och i natt är Gud ett barn, ett nyfött barn... anförtrott till oss människor, till dig och till mig.

Vårda den bilden ömt. Gud kommer till oss som ett barn. Vårda bilden, den säger något viktigt om Gud, något mycket viktigt.
Du som nån gång har hållt ett nyfött barn i dina armar. Känt dess värme och tittat in i dess ögon. Du förstår nog precis vad jag menar.